

Židům

¹ Ěastokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého,

² Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.

³ Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očišťení hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech,

⁴ Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel.

⁵ Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem?

⁶ A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.

⁷ A o andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně;

⁸ Ale k Synu dí: Stolyce tvá, ó Bože, trvá na věky věků, berla pravosti jestiž berla království tvého.

⁹ Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky tvé.

¹⁰ A opět: Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.

¹¹ Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všechna jako roucho zvetšejí,

¹² A jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou.

¹³ A kterému kdy z andělů řekl: Sed' na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých?

¹⁴ Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

2

¹ Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slyšali, aby nám to nevymizelo.

² Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušství vzalo spravedlivou odměnu pomsty,

³ Kterakž my utečeme, takového zanedbávajícíe spasení? Kteréžto nejprvé začalo vypravováno býti skrze samého Pána, od těch pak, kteříž Pána slyšali, nám utvrzeno jest.

⁴ Ěmuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své.

⁵ Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o kterémž mluvíme.

⁶ Osvědčilť jest pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš.

⁷ Maličkos jej menšího andělů učinil, slavou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých.

⁸ Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A když jest jemu všecko poddal, tedy ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. Ačkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo.

⁹ Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti.

¹⁰ Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil.

¹¹ Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími,

¹² Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.

¹³ A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bůh.

¹⁴ Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vladařství smrti, to jest ďábla,

¹⁵ A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobeni byli v službu.

¹⁶ Neboť nepřijal andělů, ale sámě Abrahamovo přijal.

¹⁷ A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očištění hříchů lidu

jednáno býti mělo.

¹⁸ Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3

¹ A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše,

² Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho.

³ Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům.

⁴ Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všechny tyto věci ustavěl, Bůh jest.

⁵ A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti.

⁶ Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme.

⁷ Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho,

⁸ Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti;

⁹ Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřiceti let.

¹⁰ Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých.

¹¹ Takže jsem přísáhl v hněvě mém, že nevejdou v odpočinutí mé.

¹² Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.

¹³ Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.

¹⁴ Účastníci zajisté Krista učiněni jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme.

¹⁵ Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha.

¹⁶ Nebo někteří slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta skrze Mojžíše.

¹⁷ Na které se pak hněval čtyřiceti let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili, jejichžto těla padla na poušti?

¹⁸ A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočnutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní.

¹⁹ A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru.

4

¹ Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjíti do odpočnutí jeho, neopozdil se někdo z vás.

² Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli.

³ Neboť vcházíme v odpočnutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přisáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočnutí mé, ačkoli

dávno odpočinul Bůh, hned po vykonání skutků od ustanovení světa.

⁴ Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých.

⁵ A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé.

⁶ A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru,

⁷ Opět ukládá den jakýsi, Dnes, právě skrze Davida, po takovém času, jakož řečeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.

⁸ Nebo byť byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebyl by potom mluvil o jiném dni.

⁹ A protož zůstávat svátek lidu Božímu.

¹⁰ Neb kdožkoli všel v odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých.

¹¹ Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby někdo neupadl v týž příklad nedověry.

¹² Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.

¹³ A není žádného stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.

¹⁴ Protož majíce nejvyššího kněze velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše.

¹⁵ Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.

¹⁶ Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.

5

¹ Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v těch věcech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy,

² Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí.

³ A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati oběti za hříchy.

⁴ A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron.

⁵ Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.

⁶ Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

⁷ Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a uslyšán jest i vysvobozen z toho, čehož se strašil.

⁸ A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství.

⁹ A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného,

¹⁰ Nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podle řádu Melchisedechova.

¹¹ O kterémž mnoho by se mělo mluvit, a to nesnadných věci k vypravení, ale vy jste nezpůsobných uší.

¹² Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učeni býti prvním počátkům výmluvností Božích, a učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího.

¹³ Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest).

¹⁴ Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro zvyklost mají smysly způsobilé k rozeznání dobrého i zlého.

6

¹ Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha,

² Křtů učení, vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného.

³ A toť učiníme, dopustí-li Bůh.

⁴ Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého,

⁵ Okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího,

⁶ Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křížují Syna Božího, a v porouhání vydávají.

⁷ Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou

těm, od kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha.

⁸ Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízká zlořečení, jejížto konec bývá spálení.

⁹ My pak, nejmilejší, nadějemeť se o vás lepších věcí, a náležitějších k spasení, ač pak koli tak mluvíme.

¹⁰ Neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenukl na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce.

¹¹ Žádámeť pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost k nabytí plné jistoty naděje,

¹² Tak abyste nebyli líní, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášelivost obdrželi dědictví zaslíbené.

¹³ Abrahamovi zajisté zaslíbení čině Bůh, když neměl skrze koho většího přísáhnouti, přísáhl skrze sebe samého,

¹⁴ Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe.

¹⁵ A tak trpělivě očekávaje, dosáhl zaslíbení.

¹⁶ Lidé zajisté skrze většího, nežli jsou sami, přísahají, a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena přísahou.

¹⁷ A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu,

¹⁸ Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné potěšení, my, kteříž jsme se utekli k obdržení předložené naděje.

19 Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu,

20 Kdežto předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.

7

1 Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání.

2 Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest král pokoje,

3 Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně.

4 Pohledtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham patriarcha.

5 A ješto ti, kteříž jsou z synů Léví kněžství přijímající, příkázání mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratří svých, ačkoli pošlých z bedr Abrahamových,

6 Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal.

7 A jistě beze všeho odporu menší od většího požehnání béře.

8 A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvědčuje, že jest živ.

⁹ A ať tak dím, i sám Léví, kterýž desátky běře, v Abrahamovi desátky dal.

¹⁰ Nebo ještě v bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech.

¹¹ A protož byla-liť dokonalost spasení skrze Levítské kněžství, (nebo za toho kněžství vydán jest lidu Zákon,) jakáž toho byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován?

¹² A poněvadž jest kněžství přeneseno, musiloť také i Zákona přenesení býti.

¹³ Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto žádný při oltáři v službě nebyl.

¹⁴ Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova posel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z strany kněžství nemluvil Mojžíš.

¹⁵ Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz podle řádu Melchisedechova,

¹⁶ Kterýžto učiněn jest knězem ne podle zákona přikázání tělesného, ale podle moci života neporušitelného.

¹⁷ Nebo svědčí Písmo, řka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

¹⁸ Stalo se zajisté složení onoho předešlého přikázání, protože bylo mdlé a neužitečné.

¹⁹ Nebo ničehož k dokonalosti nepřivedl Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší naděje, skrze niž přiblížujeme se k Bohu.

²⁰ A to tím lepší, že ne bez přísahy.

²¹ Nebo onino bez přísahy kněžími učiněni bývali, tento pak s přísahou, skrze toho, kterýž

řekl k němu: Přisáhl Pán, a nebudeť toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisede-
chova.

²² Takť lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš.

²³ A také onino mnozí bývali kněží, protože smrt bránila jim vždycky trvati;

²⁴ Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství.

²⁵ A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.

²⁶ Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškrvněného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa učiněn byl,

²⁷ Kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za za hříchy lidu. Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav.

²⁸ Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale slovo přísěžné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky.

8

¹ Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích.

² Služebník jsa svatyně, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk.

³ Všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a protože potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval.

⁴ Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knězem byl, když by zůstávali ti kněží, kteříž obětují dary podle Zákona,

⁵ Sloužíce podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hlediž, prý, abys udělal všecko ku podobenství, kteréžť jest ukázáno na hoře.

⁶ Nyní pak tento náš nejvyšší kněz tím důstojnějšího došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.

⁷ Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé.

⁸ Nebo obviňuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou.

⁹ Ne podle smlouvy té, kterouž jsem učinil s otcí jejich v ten den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán.

¹⁰ Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

¹¹ A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce:

Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich.

¹² Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.

¹³ A když praví o nové, tedy pokládá první za vetšou; což pak větší a schází, blízké jest zahynutí.

9

¹ Mělat pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyni světskou.

² Nebo udělán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatyně.

³ Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloul svatyně svatých,

⁴ Zlatou maje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona,

⁵ Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláště.

⁶ To vše když tak jest zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby vykonávající,

⁷ Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i za lidské nevědomosti.

⁸ Ěímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval.

⁹ Kterýž byl podobenstvím na ten přítomný čas, v němžto darové a oběti se oběťují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho, kdož obětuje,

¹⁰ Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až do času napravení, záležející.

¹¹ Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení,

¹² Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.

¹³ Nebo jestližeť krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poskvrněných, posvěcuje jich k očištění těla,

¹⁴ Ěím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškrvněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?

¹⁵ A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného dědictví přijali ti, jenž jsou povoláni.

¹⁶ Nebo kdež se děje kšaft, potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila toho, kdož činí kšaft.

¹⁷ Kšaft zajisté těch, kteříž zemřeli, pevný jest, poněvadž ještě nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft činil.

18 Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvěcován.

19 Nebo když Mojžíš všechna přikázání podle Zákona všemu lidu předložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil,

20 Řka: Tatoť jest krev Zákona, kterýž vám Bůh vydal.

21 Ano i stánku i všech nádob k službě náležitých rovně též krví pokropil.

22 A téměř všechno podle Zákona krví očišťováno bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštění vin.

23 Protož potřebí bylo, aby věci nebeských příkladové těmi věcmi očišťováni byli, nebeské pak věci lepšími oběťmi, nežli jsou ty.

24 Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by byla příklad s pravou svatyní se srovnávající, ale právě v nebe všel, aby nyní přítomný byl tváří Boží za nás.

25 Ne aby častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz vcházel do svatyně každý rok se krví cizí,

26 (Sic jinak byl by musil častokrát trpěti od počátku světa,) ale nyní jednou při skonání věků, na shlazení hřícha skrze obětování sebe samého, zjeven jest.

27 A jakož uloženo lidem jednou umříti, a potom bude soud,

28 Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hříchu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.

10

¹ Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý těch věcí, jednostejnými, kteréž po všechna léta obětují, oběťmi nikdy nemůž přistupujících dokonalých učiniti.

² Sic jinak zdaliž by již nepřestaly obětovány býti, protože by již neměli žádného svědomí z hříchu ti, jenž obětují, jsouce jednou očištěni?

³ Ale při těch obětech připomínání hříchů děje se každého roku.

⁴ Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy.

⁵ Protož vcházeje na svět, dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil.

⁶ Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil.

⁷ Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou.

⁸ Pověděv napřed: Že obětí a darů, a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž se podle Zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi jich oblíbil,

⁹ Tehdy řekl: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil.

¹⁰ V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.

¹¹ A všeliký zajisté kněz přistojí, na každý den službu konaje, a jednostejné často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjíti hříchů.

¹² Ale tento, jednu obět obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží,

13 Již dále očekávaje, až by položeni byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho.

14 Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.

15 Svědčit pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve povědév:

16 Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je,

17 Za tím řekl: A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.

18 Kdežť pak jest odpuštění jich, neníť potřebí více oběti za hřích.

19 Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjíti do svatyně skrze krev Ježíšovu,

20 Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své,

21 A majíce kněze velikého nad domem Božím,

22 Přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého,

23 A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo věrnýt jest ten, kterýž zaslíbil.)

24 A šetřme jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích,

25 Neopouštějíce společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.

26 Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již více oběti za hříchy,

27 Ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky.

28 Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma neb třmi svědky umírá.

29 Což se vám zdá, jak přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a duchu milosti potupu učinil?

30 Známeť zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán souditi bude lid svůj.

31 Hroznět jest upadnouti v ruce Boha živého.

32 Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichžto osvíceni byvše, mnohý boj rozličných utrpení snášeli jste,

33 Buďte když jste byli i pohaněními i ssouženími jako divadlo učinění, buďte účastníci učinění byvše těch, kteříž tak zmítáni byli.

34 Nebo i vězení mého čitelní jste byli, a rozchvátání statků svých s radosti jste strpěli, věduce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé.

35 Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu.

36 Než potřebít jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení.

37 Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.

38 Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v

něm.

³⁹ Ale myt' nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.

11

¹ Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.

² Pro ni zajisté svědectví došli předkové.

³ Věrou rozumíme, že učinění jsou věkově slovem Božím, takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno.

⁴ Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu víru, již umřev, ještě mluví.

⁵ Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.

⁶ Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.

⁷ Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem.

⁸ Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.

⁹ Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních přebýváje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení.

¹⁰ Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.

¹¹ Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, jenž zaslíbil.

¹² A protož i z jednoho, a to již téměř umrtveného, rozplozeno jest potomků množství veliké, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nescíslný, kterýž jest na břehu mořském.

¹³ Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi.

¹⁴ Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají.

¹⁵ A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti času zase se navrátiti.

¹⁶ Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim připravil město.

¹⁷ Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal,

¹⁸ K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě,

¹⁹ Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal.

²⁰ Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau.

²¹ Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepřev

se na vrch hůlky své.

²² Věřou Jozef, dokonáváje, o vyjití synů Izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil.

²³ Věřou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského.

²⁴ Věřou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti synem dcery faraonovy,

²⁵ Vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti,

²⁶ Větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění Kristovo; nebo prohlédal k hojně odplatě.

²⁷ Věřou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl Neviditelného, tak se utvrdil.

²⁸ Věřou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil prvorozené, nedotekl se jich.

²⁹ Věřou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše se Egyptští, ztonuli.

³⁰ Věřou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní.

³¹ Věřou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špehéře.

³² A coť mám více praviti? Nepostačít mi zajisté čas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích.

³³ Kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům,

³⁴ Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách, silní učiněni v boji,

vojska zaháněli cizozemců.

³⁵ Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení.

³⁶ Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři.

³⁷ Kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, mečem z mordováni; chodili v kožích ovčích a kozelčích, opuštění, soužení, a zle s nimi nakládáno,

³⁸ Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech země.

³⁹ A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení,

⁴⁰ Protože Bůh něco lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.

12

¹ Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje,

² Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.

³ A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslech vašich hynouce.

⁴ Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.

⁵ A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej

kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš?

⁶ Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá.

⁷ Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec?

⁸ Pakli jste bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste cizoložňata, a ne synové.

⁹ Ano tělesné otce naše měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je u vážnosti; i zdaliž nemáme mnohem více poddání býti Otci duchů, abychom živi byli?

¹⁰ A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale tento v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli účastnosti svatosti jeho.

¹¹ Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli.

¹² Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte,

¹³ A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.

¹⁴ Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužrjí Pána,

¹⁵ Prohlédajíce k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze něž by poškrvnění byli mnozí;

16 Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmí prodal prvorozenství své.

17 Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ač ho koli s pláčem hledal.

18 Nebo nepřistoupili jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni, a k vichru, a k mráкотě, a k bouři,

19 A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno.

20 (Nebo nemohli snésti toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado dotklo hory, buďet ukamenováno, aneb šípem postřeleno.)

21 A tak hrozné bylo to, což viděli, že i Mojžíš řekl: Lekl jsem se, až se třesu.)

22 Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nescíslnému zástupu andělů,

23 K veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých,

24 A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova.

25 Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo poněvadž onino neušli pomsty, kteříž odpírali tomu, jenž na zemi na místě Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme?

26 Jehožto hlas tehdáž byl zemí pohnul, nyní

pak propověděl, řka: Ještěť já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem.

²⁷ A to, že dí: Ještě jednou, světle ukazuje pohnutelných věcí přenesení, jakožto rukama učiněných, aby zůstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné.

²⁸ Protož království přijímající nepohnutelné, mějmež milost, skrze kteroužto služme libě Bohu, s vážností a uctivostí.

²⁹ Neboť Bůh náš jest oheň spalující.

13

¹ Láska bratrská zůstávejž mezi vámi.

² Na přívětivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali.

³ Pomněte na vězně, jako byste spolu věžňové byli, na soužené, jakožto ti, jenž také v těle jste.

⁴ Poctivěť jest u všech lidí manželství a lože nepoškrvněné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude Bůh.

⁵ Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím;

⁶ Tak abychom doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk.

⁷ Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatřujícíe, následujetež jejich víry.

⁸ Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.

⁹ Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výborněť jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce, a ne pokrmy, kteříž neprospěli těm, jenž se jimi vázali.

¹⁰ Mámeť oltář, z něhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží.

¹¹ Nebo kterýchž hovad krev vnášína bývá do svatyně skrze nejvyššího kněze za hřích, těch pálena bývají těla vně za stany.

¹² Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní krev, vně za branou trpěl.

¹³ Vyjděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce.

¹⁴ Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.

¹⁵ Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho.

¹⁶ Na účinnost pak a na sdílnost nezapomínejte; nebo v takových obětech zvláštní svou libost má Bůh.

¹⁷ Povolni buďte správcům vašim a poslušni buďte jich; oniť zajisté bdějí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s stýskáním. Neboť by vám to nebylo užitečné.

¹⁸ Modlťež se za nás; doufámeť zajisté, že dobré svědomí máme, jakožto ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati.

¹⁹ Pročež prosímť vás, abyste to hojněji činili, abych tím dříve navrácen byl vám.

²⁰ Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné Pastýře ovcí vzkřísil z

mrtvých, Pána našeho Ježíše,

²¹ Učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle jeho, působě v vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen.

²² Prosímť pak vás, bratří, snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto; neboť jsem krátce psal vám.

²³ Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn, s kterýmžto, (přišel-li by brzo), navštívím vás.

²⁴ Pozdravtež všech správců svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratři z Vlach.

²⁵ Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židům psán jest z Vlach po Timoteovi.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900